

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2017, čj. 2981/DS/2017, JID: 113629/2017/KUUK/Koe, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017, čj. 2981/DS/2017, JID: 167159/2017/KUUK/Pan, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2019, čj. 78 A 24/2017-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Děčín (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, čj. MDC/46903/2017, sp. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o silničním provozu“). Toho se žalobce dopustil tím, že v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h řídil motorové vozidlo rychlostí 66 km/h (± 3 km/h). Za toto jednání správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. V dané věci se jednalo o rozhodnutí vydané poté, co předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný k odvolání žalobce zrušil pro procesní pochybení. Žalobce podal odvolání i proti tomuto novému rozhodnutí. Žalovaný je však v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl, přičemž ve výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl nesprávné datum vydání a číslo jednací napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně („čj. MDC/63257/2017, ze dne 30. 6. 2017“) a v odůvodnění též výši uložené pokuty („5 000 Kč“).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce dne 27. 9. 2017 žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“). Žalobce nejdříve podotkl, že nemá k dispozici rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto má pochybnost, zda rozhodnutí existuje. V tomto směru namítl nicotnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v jeho výroku, neboť si nebyl vědom toho, že by rozhodnutí s takovým jednacím číslem, o kterém žalovaný rozhodoval, existovalo. Žalovaný rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí, vůči kterému se žalobce neodvolával. Dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro jeho nesrozumitelnost, kterou spatřuje v neurčitosti výroku ohledně nákladů řízení, neboť žalovaný při jejich stanovení vycházel pouze z blanketní normy § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“), která je normou odkazovací, aniž by ve výroku specifikoval normu, na níž tato blanketní norma odkazuje. Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti pro jeho vnitřní rozpornost, kterou spatřoval ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně žalobci uložil sankci ve výši 5 000 Kč za užití § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které však dovoluje uložit pokutu za přestupek do výše 2 500 Kč.

[3] Dne 19. 10. 2017, tedy po podání žaloby, vydal žalovaný shora označené opravné rozhodnutí, kterým označení napadeného rozhodnutí ve výroku i v odůvodnění a výši uložené pokuty v odůvodnění rozhodnutí opravil. V odůvodnění opravného rozhodnutí žalovaný uvedl, že po obdržení žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce zjistil, že v písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí došlo k výše popsaným zřejmým nesprávnostem.

[4] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že žalovaný z vlastní iniciativy rozhodnutí v souladu s § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), opravil, a to vydáním opravného rozhodnutí, tedy opravil zjevnou nesprávnost v označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně jedacího čísla a data jeho vydání. Dříve nesprávně uvedené údaje v porovnání s obsahem správního spisu a specifikací žalobcova přestupkového jednání představovaly zřejmou nesprávnost. Bylo zřejmé, že žalovaný v odvolacím řízení rozhodoval právě a jen o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2017, čj. MDC/46903/2017, sp. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016. Napadené rozhodnutí žalovaného je třeba brát bez dalšího v potaz ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017. Dále se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti pro jeho vnitřní rozpornost, kterou žalobce spatřoval právě v nesprávně uvedené výši uložené sankce. Krajský soud k tomu uvedl, že ačkoliv skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zatímco správní orgán I. stupně mu ji uložil ve výši 2 000 Kč, žalovaný tuto chybu napravil vydáním výše uvedeného opravného rozhodnutí. Námitky žalobce, že tedy byla sankce uložena v nezákonné výši, soud vyhodnotil jako naprosto nedůvodné, jelikož žalobci byla pokuta uložena „toliko“ ve výši 2 000 Kč. Ohledně absence odkazu na právní normu při stanovování nákladů správního řízení v rozhodnutí žalovaného krajský soud žalobci přisvědčil, že v tomto rozhodnutí skutečně uvedena nebyla. Dodal však, že takové pochybení nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro které by bylo potřeba jej zrušit. Zdůvodnění nákladů řízení totiž učinil již správní orgán I. stupně v rozhodnutí napadeném odvoláním žalobce, který v odvolání tuto skutečnost ani nijak nenamítal.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní opět namítal vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí z hlediska nezákonné výše stanovené sankce, neboť žalovaný potvrdil rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Krajský soud k tomu uvedl, že dané pochybení žalovaný napravil vydáním

pokračování

opravného rozhodnutí, kterým byla výše sankce stanovena na 2 000 Kč, čímž aproboval rozhodnutí, které je pro vnitřní rozpornost nesrozumitelné. O opravném rozhodnutí se stěžovatel dozvěděl až z rozsudku krajského soudu, jelikož ani jemu, ani jeho zástupci nebylo dané rozhodnutí doručeno, a nemohlo tedy nabýt právní moci. Žalovaný se o něm nezmínil ani ve vyjádření k žalobě. Opravné rozhodnutí je navíc ze své podstaty a ve smyslu § 70 správního řádu novým rozhodnutím v novém řízení, neboť v tomto případě oproti usnesení o opravě zřejmé nesprávnosti dochází ke zrušení původního rozhodnutí. Jelikož se tím posouvá právní moc rozhodnutí, ztrácí i původní žaloba na svém významu, jelikož je založen důvod pro zpětvzetí žaloby pro pozdější chování odpůrce anebo pro zastavení řízení pro odpadnutí předmětu řízení. Soud nadto vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, později vydané rozhodnutí proto nemůže mít na věc vliv. Rozhodnutí žalovaného je tedy zmatečné, nesrozumitelné a vnitřně rozporné.

[6] Nesprávně krajský soud posoudil i námitku nicotnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný nemůže rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí, které neexistuje. Předně stěžovatel připomněl, že k žádné opravě rozhodnutí nedošlo, neboť rozhodnutí o opravě nebylo ani jemu, ani jeho zástupci doručeno. Dále považuje postup, kdy žalovaný vydal opravné rozhodnutí až po obdržení žaloby proti původnímu rozhodnutí, za nesprávný. Kdyby stěžovatel věděl, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti jinému rozhodnutí, strukturoval by žalobu jinak. Pokud však žalovaný uvedl, že rozhodoval proti neexistujícímu rozhodnutí, pak stěžovatel zcela správně vytýkal nicotnost napadeného rozhodnutí. Nelze akceptovat, aby se účastník správního řízení dozvěděl, o jakém odvolání je rozhodováno, teprve po podání žaloby, kterou již nelze nadále rozšiřovat. Ke dni rozhodování žalovaného tedy panoval skutkový a právní stav takový, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí. Nejednalo se o pouhou chybu v psaní, neboť nesprávně bylo označeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a datum jeho vydání i výše uložené pokuty, která byla uvedena ve vyšší než zákonem dovolené výši. Z těchto důvodů měl tedy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť jím bylo rozhodováno o údajném odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nicotností žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel uvádí, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto skutečnost dovozuje z nesprávného označení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku a odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Není pochyb o tom, že rozpor výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním může obecně zakládat nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pro nesrozumitelnost a že takovou nepřezkoumatelnost může způsobit i rozporná identifikace rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku a odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, čj. 3 Ads 14/2012-72). Nejvyšší správní soud má však za to, že takto intenzivní vadou napadené správní rozhodnutí v projednávané věci netrpí. Je třeba odlišit situaci, kdy lze mít skutečné pochyby o tom, jaké rozhodnutí bylo předmětem odvolacího správního řízení, od situace, kdy je přes chyby v odvolacím rozhodnutí z ostatních identifikačních údajů a kontextu

rozhodnutí nepochybné, jaké rozhodnutí bylo k odvolání přezkoumáno, resp. kdy „nesprávná identifikace“ rozhodnutí je na úrovni zřejmých chyb a nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu a postupem podle tohoto ustanovení je i napavitelná.

[11] Přestože je nutno připustit, že rozhodnutí žalovaného, proti němuž žaloba směřovala, skutečně výše uvedená pochybení obsahovalo, lze se ztotožnit s krajským soudem, který v odůvodnění napadeného rozsudku v této souvislosti zmínil jednak to, že již z odvolacího rozhodnutí bylo zřejmé, o jakém prvostupňovém rozhodnutí žalovaný rozhodoval, a jednak poukázal i na to, že žalovaný uvedené chyby postupem dle § 70 správního řádu napravit vydáním opravného rozhodnutí. Krajský soud v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozsudku mimo jiné výslovně zdůraznil (viz bod 25. jeho odůvodnění), že „ze specifikace žalobcova přestupkového jednání bylo zřejmé, že žalovaný v odvolacím řízení rozhodoval právě a jen o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 5. 2017, č.j. MDC/46903/2017, sp. zn. MDC/Rp-1289/43017/2016“. Přestože pochybení žalovaného v nyní projednávané se týká výroku rozhodnutí i jeho odůvodnění, nemohl mít stěžovatel rozumné pochyby o tom, jaké věci se rozhodnutí o odvolání týká. Jak totiž správně také připomněl již krajský soud, z odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne dostatečně jasný a s ohledem na obsah správního spisu správný popis přestupkového jednání stěžovatele. Ten je navíc v rozhodnutí žalovaného opakovaně uveden svým jménem vč. jména jeho zmocněnce pro správní řízení. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu dodává, že výrok odvolacího rozhodnutí žalovaného obsahoval správnou spisovou značku prvostupňového rozhodnutí, to bylo navíc v odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaného opětovně zmíněno včetně správního data vydání, čísla jednacího i spisové značky (viz str. 3 rozhodnutí žalovaného), přičemž rozhodnutí žalovaného obsahuje též detailní chronologický popis průběhu celého řízení (i prvostupňového) včetně rekapitulace jednotlivých procesních úkonů správních orgánů i stěžovatele. Jinak řečeno, nelze mít pochyby o tom, že již z rozhodnutí žalovaného muselo být stěžovateli zřejmé, jakého prvostupňového rozhodnutí se odvolací rozhodnutí týká. Lze dodat, že žádnou konkrétní argumentaci zpochybňující toto východisko (např. možnou záměnu s jinou věcí stěžovatele či jiné skutečnosti vyvolávající pochybnosti týkající se daného rozhodnutí) nenabízí v kasační stížnosti ani sám stěžovatel. Ani proto mu tedy nelze přisvědčit, že by žalovaný rozhodoval o odvolání, které stěžovatel nepodal, resp. o odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného není možno považovat ani za nicotné.

[12] Pokud jde o opravné rozhodnutí, jímž žalovaný napravit nesprávnou identifikaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, o němž bylo v odvolacím řízení rozhodováno, a na které krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na více místech odkazuje, lze mít za to, že v návaznosti na výše uvedené a v intencích existující judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. shora již citovaný rozsudek čj. 3 Ads 14/2012-72) představovalo opravu zřejmých nesprávností uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí ve smyslu § 70 správního řádu.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti v této souvislosti namítl, že se o opravném rozhodnutí dozvěděl až po vydání rozsudku krajského soudu, neboť ani jemu, ani jeho zástupci nebylo opravné rozhodnutí doručeno. Z toho důvodu podle něj tudíž ani nemohlo nabýt právní moci. Přestože závěry odkazující na opravné rozhodnutí nepředstavují výlučné důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, je na místě vyjádřit se i k této kasační argumentaci. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předesílá, že je nepravdivé tvrzení stěžovatele, podle něhož žalovaný ani ve vyjádření k žalobě na vydání opravného rozhodnutí nepoukázal. Žalovaný v bodě 7. svého vyjádření ze dne 1. 11. 2017 k žalobě stěžovatele na toto rozhodnutí výslovně odkázal, ostatně sám stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného toto opravné rozhodnutí zmiňuje. Kasační soud dále z obsahu správního spisu a v něm připojených doručenek ověřil, že opravné rozhodnutí bylo dne 20. 10. 2017 doručeno do datové schránky zástupce, kterého si stěžovatel zvolil pro řízení před krajským soudem (Mgr. Voříšek), a současně bylo doručeno i přímo stěžovateli, který jej dle

pokračování

doručenky založené ve správním spise osobě převzal dne 2. 11. 2017. Žalovaný nedoručoval opravné rozhodnutí zmocněnci, kterého si stěžovatel zvolil pro správní řízení (Ing. J.), nýbrž již zástupci, kterého si stěžovatel zvolil pro v té době již vedené řízení před krajským soudem. V tomto ohledu je tedy třeba vyjasnit otázku, zda opravné rozhodnutí nabylo právní moci, resp. zda z něj krajský soud mohl v napadeném rozsudku vycházet.

[14] Podle § 73 správního řádu je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Oznámení rozhodnutí se podle § 72 odst. 1 správního řádu provádí doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou účastníkům nebo ústním vyhlášením. Má-li účastník řízení zástupce (opatrovníka nebo zmocněnce), dle § 34 odst. 2 správního řádu doručují správní orgány tomuto zástupci, není-li třeba, aby účastník osobně provedl určitý úkon. Doručení zastoupenému účastníkovi nemá dle téhož ustanovení účinky pro běh lhůt. Zároveň platí, že účastník řízení může mít v téže věci současně jen jednoho zmocněnce, který může být zmocněn ke konkrétním úkonům či pro určitou část řízení, pro celé řízení, pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem anebo v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona (§ 33 odst. 1 a 2 správního řádu).

[15] Je nutno předeslat, že neměl-li žalovaný k dispozici plnou moc, z níž by plynulo zmocnění Mgr. Voříška pro zastupování stěžovatele v řízení před správními orgány v dané věci, nebylo podle správního řádu namístež mu opravné rozhodnutí doručovat. Podstatné však je, že toto rozhodnutí bylo doručeno přímo i stěžovateli samotnému, a proto se Nejvyšší správní soud zabýval účinky tohoto doručení. Stěžovatel udělil zmocněnci Ing. Jarošovi ve správním řízení plnou moc „*pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností.*“ Je tedy nepochybné, že v průběhu správního řízení byl stěžovatel zastoupen tímto zmocněncem v plném rozsahu a správní orgány byly v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu povinny doručovat písemnosti zásadně tomuto zmocněnci. Opravné rozhodnutí nicméně bylo vydáno až po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání, tedy po formálním skončení správního řízení v dané věci. Odborná literatura v této souvislosti dovozuje, že dojde-li v konkrétní věci k přezkumnému řízení anebo obnově řízení, musí být pro případné zastupování udělena nová plná moc, neboť právní mocí původního rozhodnutí bylo správní řízení skončeno (viz VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: Bova Polygon, 2012, 2. aktualizované vydání, s. 385.). V nynější věci se jedná o odlišnou situaci, neboť po pravomocném skončení správního řízení bylo vydáno opravné rozhodnutí, které opravovalo zřejmé nesprávnosti právě toho rozhodnutí, kterým se řízení končilo. V návaznosti na výše uvedené a i s přihlédnutím k dalším okolnostem dané věci (viz níže) je nicméně třeba dospět k závěru, že pokud žalovaný opravné rozhodnutí doručil přímo stěžovateli, ten je osobně převzal, a tedy se s ním fakticky mohl seznámit (případně se s ním mohl obrátit na svého zmocněnce), lze z takového rozhodnutí vycházet, resp. takové rozhodnutí nabylo právní moci. K tomu lze dodat, že judikatura zdejšího soudu již opakovaně připustila, že může v určitých případech nabýt doručované rozhodnutí právní mocí přesto, že nebylo doručeno zákonem předvídaným způsobem (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 17. 2. 2009, čj. 2 As 25/2007-118, případně ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 31/2011-88).

[16] Nelze navíc přehlédnout, že stěžovatel do jisté míry sám způsobil nejistotu ohledně způsobu doručování (resp. svého zastoupení). Plná moc udělená Ing. Jarošovi se totiž vztahovala i na řízení před správními soudy, avšak z žaloby zaslané žalovanému krajským soudem bylo zjevné, že si stěžovatel přinejmenším v tomto rozsahu zvolil zástupce jiného. Ačkoliv by nepochybně bylo vhodnější, aby si žalovaný ujasnil, zda (a případně jakého) zmocněnce stěžovatel v době doručování opravného rozhodnutí měl (ze správního spisu neplyne, že by žalovaný měl k dispozici plnou moc udělenou Mgr. Voříškovi), lze rozumět praktickým důvodům, pro které se žalovaný rozhodl kromě stěžovatele doručovat rozhodnutí i „novému“

zástupci. Takový postup má ostatně určitou oporu i odborné literatuře, neboť podle výše již citovaného komentáře i s přihlédnutím k úpravě v občanském soudním řízení (s. 384) „*zvolí-li si účastník správního řízení dalšího zástupce, aniž by dříve udělená plná moc byla výslovně odvolána, nebo by jinak zanikla, a je-li zřejmé, že účastník řízení chce být v řízení nadále zastupován novým zmocněncem, lze mít za to, že zastoupení podle dřívější plné moci skončilo konkludentně.*“ Je tedy možné uzavřít, že dané kasační námitky stěžovatele (formulované navíc velmi obecně) nelze přisvědčit. Opravné rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno, osobně si je převzal, tudíž se prokazatelně mohl seznámit s jeho obsahem. Nadto bylo doručeno i zástupci stěžovatele pro soudní řízení, který se tak s jeho obsahem rovněž mohl seznámit a případně mu přizpůsobit další žalobní argumentaci stěžovatele. Tomu bylo v průběhu řízení před krajským soudem rovněž doručeno i vyjádření žalovaného k žalobě, v němž žalovaný označil dané opravné rozhodnutí a uvedl, že tímto postupem zhojil zřejmé nesprávnosti původního rozhodnutí o odvolání obsahujícího nesprávnou identifikaci napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že opravné rozhodnutí je ze své podstaty novým rozhodnutím ve věci, což má důsledek i pro soudní přezkum. Upozornil na to, že opravné rozhodnutí bylo vydáno až v průběhu soudního řízení, jehož předmětem byl přezkum rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání. Nemohl tak již změnit rozsah uplatněných žalobních bodů. K tomu Nejvyšší správní soud předně uvádí, že opravné rozhodnutí bylo v dané věci vydáno skutečně až po podání žaloby (což ostatně uvedl i žalovaný v odůvodnění opravného rozhodnutí). Správní orgán je nicméně povinen vydat opravné rozhodnutí (usnesení), jakmile se o zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí dozví, a to i z moci úřední. Žalovaný se v dané věci dozvěděl o zřejmé nesprávnosti svého rozhodnutí teprve poté, co mu byla doručena žaloba proti rozhodnutí o odvolání, proto nepochybil, pokud následně vydal opravné rozhodnutí. Skutečnost, že opravné rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby proti rozhodnutí o odvolání, sama o sobě nezakládá nezákonnost opravného (ani opravovaného) rozhodnutí či souvisejícího postupu žalovaného.

[18] V návaznosti na vydání opravného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě stěžovatel zaslal krajskému soudu repliku, v níž (kromě tvrzení, že mu nebylo opravné rozhodnutí doručeno a nemohl se s ním seznámit, k tomu viz výše) poukázal zejména na to, že nešlo o opravu zřejmých nesprávností, neboť nebylo možno seznat, o jaké věci žalovaný rozhodoval. Ve zbytku se omezil na zopakování původních žalobních námitek. Pokud nyní stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že mu v důsledku postupu žalovaného a probíraného krajským soudem nebyl dán prostor pro úpravu žalobních tvrzení, nelze s touto námitkou souhlasit. Je sice pravdou, že rozšířit žalobu o dosud neuplatněné žalobní body lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), přičemž stěžovatel v dané věci podal žalobu poslední den takové lhůty. Na druhou stranu ovšem není vyloučeno, aby žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v reakci na vyjádření žalovaného správního orgánu svoji žalobní argumentaci upravil, případně rozhojnil již existující „zárodky“ dalších žalobních bodů (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). K takovému účelu ostatně může sloužit i jednání u soudu. Stěžovatel se nicméně o takový postup ani nepokusil a omezil se pouze na zpochybňování zákonnosti postupu žalovaného, se kterým se krajský soud beze zbytku vypořádal. K významu vydání opravného rozhodnutí pro již běžící řízení o žalobě je třeba připomenout, že stěžovateli bylo opravné rozhodnutí doručeno dne 2. 11. 2017 (jeho zástupci pro soudní řízení již 20. 10. 2017). Vyjádření žalovaného k podané žalobě, v němž žalovaný na opravné rozhodnutí odkazuje, obdržel stěžovatel (prostřednictvím zástupce) dne 10. 11. 2017 a reagoval na ně replikou dne 18. 1. 2018. Stěžovatel navíc k výzvě soudu výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání (u něhož si mohl své případné pochyby o předmětu soudního přezkumu vyjasnit). Rozsudek ve věci následně krajský soud vydal až 29. 3. 2019. Stěžovatel tedy měl více než dostatečný prostor na nastalou procesní situaci

pokračování

reagovat (sám v této souvislosti v kasační stížnosti zmiňuje např. zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného), nicméně až do vydání rozsudku zůstal zcela pasivní. Pro nyní projednávanou věc je nicméně rozhodující, jak již kasační soud uvedl ve shodě s krajským soudem výše, že stěžovateli muselo být již z rozhodnutí žalovaného o odvolání zřejmé (tedy bez ohledu na vydání opravného rozhodnutí), jakého prvostupňového rozhodnutí se týká. Tomu tedy stěžovatel mohl přizpůsobit i podobu své žalobní argumentace (včetně včasné formulace žalobních bodů) již při podání žaloby. Stěžovateli je jistě třeba přisvědčit v tom, že správní soudy rozhodují podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Stejně tak by nebylo možno akceptovat, pokud by žalovaný správní orgán až po podání žaloby a uplynutí lhůty pro její podání (pro rozšíření žalobních bodů) jakkoliv doplňoval své rozhodnutí či je jinak prostřednictvím institutu opravného rozhodnutí nepřipustně upravoval a tím napravoval své předchozí pochybení (právě jen s výjimkou opravy zřejmých nesprávností). K takovým nepřipustným úpravám, které by měnily podstatu věci či ovlivňovaly možnost žalobce domoci se proti takovému rozhodnutí soudní ochrany, však v dané věci nedošlo. V této souvislosti je kasační soud nucen opětovně připomenout, že ani stěžovatel vyjma obecné argumentace sám konkrétně neuvádí, jakým způsobem a v čem byl v důsledku uvedených chyb odvolacího rozhodnutí žalovaného omezen v možnosti včas uplatnit žalobní body a brojit u soudu proti závěrům tohoto rozhodnutí, a to tím spíše, že stěžovatel byl i v řízení před krajským soudem zastoupen advokátem.

[19] Stěžovatel v neposlední řadě v kasační stížnosti opětovně namítal i vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí a uložení sankce za přestupek v nezákonné výši. K tomu Nejvyšší správní soud pouze v návaznosti na shora již uvedené podotýká, že žalovaný výši uložené sankce skutečně nesprávně uvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nicméně s ohledem na výše již popsané okolnosti dané věci nemohl mít stěžovatel rozumné pochyby o tom, v jaké výši a za co mu byla pokuta uložena, resp. i tuto otázku následně žalovaný uvedl na pravou míru vydáním opravného rozhodnutí. Podstatné je, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí, jímž stěžovatele shledal vinným z vytykaného přestupkového jednání (a které bylo skutečným předmětem odvolacího řízení), uvedl výši ukládané pokuty 2 000 Kč, tedy zcela v zákonné výši podle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 4 ve spojení s odst. 5 písm. g) téhož ustanovení zákona o silničním provozu. Ani tato kasační námitka tedy nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. ledna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu